

Arrest

nr. 144 288 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van onbepaalde datum waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet in overweging wordt genomen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. AHMADZADAH, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 december 2009 bij de burgemeester van de stad Antwerpen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op onbepaalde datum de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging wordt genomen. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"[...] Uit de controle van 18/8/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In haar repliekmemoirie stelt verzoekster dat, met miskenning van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de rechten van verdediging, haar door de griffie van de Raad de nota met opmerkingen niet in zijn geheel zou zijn overgemaakt en dit nu de *"stukken van de inventaris zoals deze werden opgenomen"* bij de nota met opmerkingen haar niet mede ter kennis werden gebracht.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat waar verweerder in fine van zijn nota met opmerkingen verwijst naar een *"inventaris der stukken van de Stad Antwerpen"* dit enkel de inventaris van de stukken van het administratief dossier betreft. De hierin opgenomen stukken verwijzen aldus enkel naar de stukken van het administratief dossier. Er blijkt geenszins dat de Raad, gelet op artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de rechten van verdediging, het administratief dossier – of een afschrift hiervan – dient over te maken aan verzoekster. Verzoekster was in de mogelijkheid om – tot de dag voorafgaand aan de terechtzitting – op de Raad inzage te nemen in het administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In een exceptie van niet-ontvankelijkheid werpt verweerder op dat het beroep tot nietigverklaring laattijdig zou zijn ingesteld. Hij wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissing verzoekster op 29 oktober 2010 ter kennis zou zijn gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel geenszins dat de bestreden beslissing verzoekster op 29 oktober 2010 ter kennis werd gebracht. Het dossier bevat weliswaar een brief gedateerd op 29 oktober 2010 waarbij de bestreden beslissing aan verzoeksters advocaat ter kennis wordt gebracht, doch zonder dat hierbij enig bewijs van (aangetekende) zending is opgenomen. Aldus bestaat er geen zekerheid betreffende de datum dat verzoekster kennis kreeg van de bestreden beslissing, of geacht kan worden hiervan kennis te hebben gekregen. De opgeworpen exceptie dient te worden verworpen.

3.2. Verweerder werpt een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, stellende dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingediend bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft en thans is komen vast te staan dat verzoekster niet verblijft op het door haar opgegeven adres te Antwerpen. Hij stelt dat verzoekster niet aantoonbaar wel degelijk op het opgegeven adres te verblijven. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder met dit betoog reeds vooruit loopt op het onderzoek van het door verzoekster opgeworpen middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Verzoekster kreeg een attest van niet in overwegingname van de stad Antwerpen, bijlage 2.

Uit de controle van 18.08.2010 zou blijken dat verzoekster niet werkelijk op het adres woont te 2020 Antwerpen, [...].

Verzoekster kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekent.

De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Op 06.12.2009 diende verzoekster een regularisatieaanvraag in bij de burgemeester van de stad Antwerpen op basis van de instructie van de minister van in juli 2009 en op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster woonde toen te 2020 Antwerpen, [...]. Op 25.02.2010 deelde verzoekster haar raadsman per aangetekend schrijven het nieuwe adres mee van verzoekster te 2020 Antwerpen, [...].

Verzoekster haar naam staat vermeld op de brievenbus en de bel. Bovendien beschikt zij eveneens over een huurcontract en woont zij thans nog steeds op het aangegeven adres doch tot op heden werd volgens haar nog steeds geen woonstcontrole gedaan.

De stad Antwerpen diende het verblijfsadres van verzoekster te controleren. Deze controles kunnen gebeuren door ambtenaren van de gemeente of door de wijkagenten.

Stad Antwerpen diende na te gaan of verzoekster zich feitelijk op haar grondgebied bevond omdat zij enkel bevoegd zijn voor personen die werkelijk op hun grondgebied verblijven.

Stad Antwerpen diende conform de omzendbrief van 21.06.2007 binnen de 10 dagen na de aanvraag de woonstcontrole uitvoeren.

Stad Antwerpen heeft nagelaten dit te doen binnen de daartoe voorziene termijn.

Dit blijkt duidelijk uit het attest van inontvangstname zelf waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 06.12.2009 en woonstcontrole zou plaatsgevonden hebben op 18.08.2010.

Pas op 18.08.2010 zou er, volgens het attest van niet inoverwegingname, een woonstcontrole uitgevoerd zijn bij verzoekster.

Verzoekster stelt zich vragen bij de woonstcontrole en de manier waarop de stad Antwerpen haar aanvraag heeft behandeld.

Verzoekster meent dat de stad Antwerpen haar dossier niet zorgvuldig heeft behandeld minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Immers bezwaarlijk kan gesteld worden dat de beslissing van de stad Antwerpen afdoende is gemotiveerd, zorgvuldig en redelijk werd genomen.

Immers de beslissing stelt enkel dat er een controle was op 18.08.2010 doch laat na te motiveren:

- *door wie deze werd uitgevoerd (een ambtenaar van de stad of een wijkagent?)*
- *de identiteitsgegevens van deze persoon*
- *Op welk tijdstip deze werd uitgevoerd*
- *of er meerdere controles werden uitgevoerd*
- *welke vaststellingen er werden gedaan (werd er aangebeld? Navraag gedaan bij bureaus? Een rapport achtergelaten dat cliënt zich diende te melden indien hij niet thuis was? Kon worden vastgesteld dat cliënt haar naam op de brievenbus en bel stond?, enz...)*

Verzoekster woont wel degelijk in de [...]. Zij beschikt zelfs over een huurcontract. Nooit heeft zij iemand gezien die controle heeft gedaan of heeft zij een bericht gekregen dat controle plaatsvond en zij haar niet konden aantreffen of werd zij uitgenodigd om zich aan te melden.

Verzoekster stelt zich dan ook vragen bij de wijze waarop haar dossier werd behandeld en de manier waarop het attest van niet in overwegingname werd opgesteld.

Dat de beslissing "kennelijk onredelijk" is omdat pas na 8 maanden een woonstcontrole heeft plaatsgevonden bij verzoekster, zonder dat kan nagegaan worden welke vaststellingen gebeurd zijn of

zij wel werden gedaan door de bevoegde persoon of een bericht werd achtergelaten of er meerdere controles plaatsvonden, etc...

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en de formele minstens de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

Het is duidelijk dat de beslissing een louter abstracte en vormelijke stijlformule is zonder toe te passen op het dossier van verzoeker zelf.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de motivering: "Uit de controle van 18.08.2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont" afdoende is !

Zeker en vast gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekster heeft. Immers haar aanvraag wordt zelfs niet behandeld door dienst vreemdelingenzaken ten gronde en de instructie is intussen vernietigd door de raad van state.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden, minstens de materiële motiveringsverplichting geschonden is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien men de woonstcontrole van verzoekster niet correct heeft beoordeeld, minstens hier niet voldoende informatie is terug te vinden in de bestreden beslissing zodat op basis hiervan onredelijk tot het besluit is gekomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] 1. Schending van de ministeriële omzendbrief van 21 juni 20075

Volgens verzoekster heeft verweerder nagelaten binnen gestelde termijn van tien dagen na de aanvraag de woonstcontrole gestart.

Deze termijn is echter geen vervaltijd waaraan sancties of welbepaalde gevolgen verbonden zijn bij het niet respecteren ervan.

Bovendien toont verzoekster niet aan op welke wijze zij benadeeld zou zijn door het feit dat de controle niet binnen de tien dagen gebeurde.

Het middel is ongegrond.

2. Onzorgvuldige behandeling van het dossier van verzoekster, onredelijk genomen beslissing en schending van de zowel de formele- als de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster beweert dat er nog geen woonstcontrole zou hebben plaatsgevonden en dat zij nog steeds op het opgegeven adres woonachtig is.

Uit het administratief dossier blijkt echter niet alleen uit het politieel onderzoek d.d. 16 juni 2010, doch ook uit onderzoek door de stadsdiensten d.d. 18 augustus 2010 én uit een buuronderzoek dat verzoekster niet woonachtig is op het opgegeven adres.

Er kan dan ook niet betwist worden dat er wel degelijk een woonstonderzoek heeft plaatsgevonden, waarbij er bij minstens twee controles kon worden vastgesteld dat verzoekster niet woont in de [...] te 2020 Antwerpen.

Bovendien heeft verzoekster niet verzocht om toelating tot inzage in deze verslagen te verkrijgen. Zij kan bijgevolg niet voorhouden dat zij geen kennis had van voormelde controles.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerster voldoende onderzoek heeft verricht om een redelijke beslissing te treffen, en dat de burgemeester op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Ondergeschikt dient opgemerkt te worden dat het bijgaand toevoegen van een huurovereenkomst bij het beroepschrift tot nietigverklaring geen bewijs van effectieve woonst is. Het is louter een eerste indicatie. Een huurovereenkomst toont enkel aan dat verzoeker op een bepaald ogenblik een contract heeft afgesloten doch niet dat verzoeker er ook daadwerkelijk verblijft.

Bovendien werd deze overeenkomst pas meegedeeld nadat de bestreden beslissing reeds werd getroffen en kon verweerster er aldus geenszins rekening mee houden.

Er is dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de beweerde schending van de motiveringsplicht kan het volgende worden gezegd:

Wat betreft de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Artikel 3 van deze genoemde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoekende partij niet werkelijk op het opgegeven adres woont.

Volgens de rechtspraak van de Raad houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (zie bijvoorbeeld RvV nr. 15.250, 28 augustus 2008; RvV nr. 15.867, 15 september 2008; of meer recent RvV nr. 25.613, 3 april 2009; zie verder ook R.v.St. nr. 168.176, 22 februari 2007 inzake A. 138.722/XIV-15.799; R.v.St. nr. 166.620, 12 januari 2007 inzake A.147.971/XIV-18.734; R.v.St. nr. 165.918, 13 december 2006 inzake A. 141.212/XIV-16.632).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvSt. 26 maart 2002, nr. 105 103)

De beslissing dient aldus geen gewag te maken van een volledige uitleg van het waarom van de bestreden beslissing. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel - art. 9bis van de wet van 15 december 1980- en het feit dat de aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden gewezen dat de motiveringsplicht, zoals omschreven in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet betwist dat verzoeker bij schrijven van 15 december 2009 een aanvraag om machtiging töt verblijf overmaakte. Aangezien een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats van de plaats waar deze vreemdeling verblijf is het evident dat - teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend- moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk op het grondgebied van de gemeente woont.

Verzoekster stelt in het beroepschrift dat er "tot op heden op het aangegeven adres woont en er volgens haar nog steeds geen woonstcontrole werd gedaan", doch dit is manifest in strijd met zowel het politieel onderzoek, het onderzoek door de stadsdiensten en het buurtonderzoek.

Uit het administratief dossier en tevens uit het feitenrelaas blijkt dat zowel de wijkagent hierna de stadsdienst, zich op verschillende dagen hebben aangemeld op het door verzoeker opgegeven adres en dat verzoeker nooit op dit adres kon worden aangetroffen. Bovendien blijkt uit een onderzoek bij de gebeuren dat verzoekster verhuisd is.

Verzoeker heeft dan ook terecht de beslissing tot niet- in overwegingname getroffen.

Bovendien brengt verzoeker geen enkel terdegen geldend bewijs aan waaruit blijkt dat hij effectief woonachtig was op [...] te 2020 Antwerpen. Een huurovereenkomst is immers slechts een indicatie, en toont geen effectieve bewoning aan.

Verzoeker toont met de uiteenzetting in het verzoekschrift bijgevolg niet aan dat er op grond van onjuiste of op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat verzoeker niet daadwerkelijk woonachtig was op het door hem opgegeven adres en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bijgevolg niet in overweging kon worden genomen.

Het argument dat de bestreden beslissing in feiten onaanvaardbaar is slaagt dan ook kant noch wal.

Er is dan ook geen sprake van een schending van de formele, noch van de materiële motiveringsplicht. [...]"

4.3. Verzoekster repliceert in de repliekmemorie als volgt:

"[...] Verwerende partij stelt dat het middel van verzoeker ongegrond is. Dit ten onrechte.

Verzoekster kreeg een attest van niet in overwegingname van de stad Antwerpen, bijlage 2.

Uit de controle van 18.08.2010 zou blijken dat verzoekster niet werkelijk op het adres woont te 2020 Antwerpen, [...].

Verzoekster kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekent.

De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Op 06.12.2009 diende verzoekster een regularisatieaanvraag in bij de burgemeester van de stad Antwerpen op basis van de instructie van de minister van in juli 2009 en op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster woonde toen te 2020 Antwerpen, [...]. Op 25.02.2010 deelde verzoekster haar raadsman per aangetekend schrijven het nieuwe adres mee van verzoekster te 2020 Antwerpen, [...].

Verzoekster haar naam staat vermeld op de brievenbus en de bel. Dit wordt niet betwist door de stad Antwerpen minstens blijkt niet uit het dossier dat hier onderzoek naar werd gedaan.

Bovendien beschikt zij eveneens over een huurcontract en woont zij thans nog steeds op het aangegeven adres doch tot op heden werd volgens haar nog steeds geen woonstcontrole gedaan.

Het dient benadrukt dat de stad Antwerpen in haar antwoordnota stelt dat controle werd gedaan op het adres te 2020 Antwerpen, [...] 122 bus 2 terwijl cliënte hier niet woonachtig is. Verzoekster heeft duidelijk doorgegeven dat zij woonachtig is te 2020 Antwerpen, [...] 112 bus 2. Indien men natuurlijk nummer 122 bus 2 is gaan controleren, kon men inderdaad vaststellen dat verzoekster daar niet woonde maar heeft men in feite een woonstcontrole gedaan op een foutief adres.

Het blijkt immers duidelijk uit het schrijven van de raadsman van verzoekster dat zij woonachtig is te 2020 Antwerpen, [...] 112 bus 2.

De stad Antwerpen diende het correcte verblijfsadres van verzoekster te controleren. Dit hebben zij duidelijk niet gedaan.

De controles kunnen gebeuren door ambtenaren van de gemeente of door de wijkagenten.

Stad Antwerpen diende na te gaan of verzoekster zich feitelijk op haar grondgebied bevond omdat zij enkel bevoegd zijn voor personen die werkelijk op hun grondgebied verblijven.

Stad Antwerpen diende conform de omzendbrief van 21.06.2007 binnen de 10 dagen na de aanvraag de woonstcontrole uitvoeren.

Stad Antwerpen heeft nagelaten dit te doen binnen de daartoe voorziene termijn.

Dit blijkt duidelijk uit het attest van inontvangstname zelf waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 06.12.2009 en woonstcontrole zou plaatsgevonden hebben op 18.08.2010.

Pas op 18.08.2010 zou er, volgens het attest van niet inoverwegingname, een woonstcontrole uitgevoerd zijn bij verzoekster.

In haar antwoordnota stelt de stad Antwerpen dat eveneens op 16.06.2010 een controle zou zijn uitgevoerd (waarschijnlijk op het foutieve adres) en eveneens een buurtonderzoek zou uitgevoerd zijn.

In de bestreden beslissing is hier echter niets over terug te vinden.

Dat aldus de bestreden beslissing niet correct werd gemotiveerd en een schending is van de motiveringsverplichting omdat zij de feitelijke overwegingen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing niet heeft vermeld.

Verzoekster stelt zich dan ook (terecht) vragen bij de woonstcontrole en de manier waarop de stad Antwerpen haar aanvraag heeft behandeld.

Verzoekster meent dat de stad Antwerpen haar dossier niet zorgvuldig heeft behandeld minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Thans blijkt zelfs dat men een foutief adres heeft gecontroleerd.

Immers bezwaarlijk kan gesteld worden dat de beslissing van de stad Antwerpen afdoende is gemotiveerd, zorgvuldig en redelijk werd genomen.

Immers de beslissing stelt enkel dat er een controle was op 18.08.2010 doch laat na te motiveren:

- *Dat er ook een controle werd uitgevoerd op 16.06.2010 maar laat na te motiveren door wie*
- *Dat er een buurtonderzoek werd gedaan*
- *door wie deze werd uitgevoerd (een ambtenaar van de stad of een wijkagent?)*
- *de identiteitsgegevens van deze persoon*
- *Op welk tijdstip deze werd uitgevoerd*
- *of er meerdere controles werden uitgevoerd*
- *welke vaststellingen er werden gedaan (werd er aangebeld? Navraag gedaan bij bureaus? Een rapport achtergelaten dat client zich diende te melden indien hij niet thuis was? Kon worden vastgesteld dat client haar naam op de brievenbus en bel stond?, enz...)*

Verzoekster woont wel degelijk in de [...]. Zij beschikt zelfs over een huurcontract. Nooit heeft zij iemand gezien die controle heeft gedaan of heeft zij een bericht gekregen dat controle plaatsvond en zij haar niet konden aantreffen of werd zij uitgenodigd om zich aan te melden.

Verzoekster stelt zich dan ook vragen bij de wijze waarop haar dossier werd behandeld en de manier waarop het attest van niet in overwegingname werd opgesteld.

Dat de beslissing "kennelijk onredelijk" is omdat pas na 8 maanden een woonstcontrole heeft plaatsgevonden bij verzoekster, zonder dat kan nagegaan worden welke vaststellingen gebeurd zijn of zij wel werden gedaan door de bevoegde persoon of een bericht werd achtergelaten of er meerdere controles plaatsvonden, etc...

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en de formele minstens de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

Het is duidelijk dat de beslissing een louter abstracte en vormelijke stijlformule is zonder toe te passen op het dossier van verzoeker zelf.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de motivering: "Uit de controle van 18.08.2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont" afdoende is!

Zeker en vast gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekster heeft. Immers haar aanvraag wordt zelfs niet behandeld door dienst vreemdelingenzaken ten gronde en de instructie is intussen vernietigd door de raad van state.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden, minstens de materiële motiveringsverplichting geschonden is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien men de woonstcontrole van verzoekster niet correct heeft beoordeeld, minstens hier niet voldoende informatie is terug te vinden in de bestreden beslissing zodat op basis hiervan onredelijk tot het besluit is gekomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

4.4.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief is aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers – met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – toegelicht dat de door verzoekster ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet in overweging kan worden genomen, omdat niet blijkt dat verzoekster werkelijk in Antwerpen verblijft. Hierbij wordt verwezen naar een woonstcontrole die op 18 augustus 2010 plaatsvond naar aanleiding van de aanvraag van verzoekster. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de betrokken motivering een “louter abstracte en vormelijke stijlformule” betreft. Bovendien dient te worden benadrukt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In zoverre verzoekster verder stelt dat niet wordt gemotiveerd door wie de controle werd uitgevoerd, op welk tijdstip, of er sprake was van meerdere controles en welke concrete vaststellingen er werden gedaan, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven op welke datum een controle met betrekking tot haar aanwezigheid werd uitgevoerd en dat tevens wordt besloten dat uit deze controle niet blijkt dat verzoekster effectief op een adres te Antwerpen verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er dient verder te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden toegelicht en niet impliceert dat indien een bestuur bepaalde gegevens heeft verzameld ter onderbouwing van een bestuurlijke beslissing, dit bestuur steeds moet uiteenzetten wat de precieze identiteit is van de ambtenaar die inlichtingen heeft vergaard of vaststellingen heeft gedaan, op welk uur een bepaalde controle werd verricht, welke initiatieven de betrokken ambtenaar al dan niet nam en of deze daarnaast nog andere controles doorvoerde. Het gegeven dat deze inlichtingen niet in de bestreden beslissing worden vermeld verhindert verzoekster immers niet om kennis te nemen van het determinerende motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en om eventueel de correctheid ervan te betwisten. Verweerder is geenszins tekort gekomen aan zijn plicht tot formele motivering waar hij in de bestreden beslissing enkel melding maakt van de woonstcontrole waarbij op zekere wijze kon worden vastgesteld dat verzoekster niet verblijft op het opgegeven verblijfsadres.

Een schending van enige bepaling van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het is niet betwist dat verzoekster op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk overmaakte aan de burgemeester van de stad Antwerpen. Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aangaf te verblijven op een adres te 2020 Antwerpen. In een aanvulling op deze aanvraag van 25 februari 2010 gaf zij aan te zijn verhuisd naar een ander adres te 2020 Antwerpen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat pas na deze aanvulling de opdracht tot een woonstcontrole werd gegeven en dat hierbij wel degelijk het laatst gekende verblijfsadres werd gebruikt. De materiële vergissing die verweerder in de nota met opmerkingen maakt in het huisnummer van dit adres, vindt zijn oorsprong geenszins in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat wel degelijk het juiste in de aanvulling opgegeven verblijfsadres werd gecontroleerd. Verzoekster kan zich aldus niet dienstig steunen op de voormelde materiële vergissing in de nota ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Op 18 augustus 2010 werd vastgesteld dat verzoekster niet op het door haar opgegeven adres woont. Er werd vastgesteld dat verzoekster tijdens een woonstcontrole om 11u20 niet kon worden aangetroffen en dat een vervolgens doorgevoerd buurtonderzoek leerde dat verzoekster was verhuisd zonder een adres na te laten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster tijdens een eerdere controle op 16 juni 2010 ook al niet kon worden aangetroffen.

Gelet op voormelde gegevens kan niet worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat verzoekster niet werkelijk verblijft op het verblijfsadres te 2020 Antwerpen waar zij stelde te wonen. Er dient immers te worden benadrukt dat twee verschillende woonstcontroles plaatsvonden, waarbij tijdens de controle op 18 augustus 2010 werd overgegaan tot een buurtonderzoek waaruit bleek dat verzoekster was verhuisd zonder een adres achter te laten.

Verzoekster stelt dat haar naam staat vermeld op de brievenbus en de bel, doch zij toont dit gegeven op geen enkele wijze aan. Verzoekster wijst er verder op dat zij in januari 2010 een huurovereenkomst ondertekende voor het betreffende adres, doch het louter kunnen voorleggen van een huurovereenkomst vermag op zichzelf genomen nog niet te kunnen volstaan als bewijs dat de betrokkene aldaar ook daadwerkelijk heeft verbleven of verblijft. Aldus blijkt nog niet dat verweerder ten onrechte vaststelde dat verzoekster niet op het opgegeven verblijfsadres woont.

Verzoekster betoogt daarnaast dat de bestreden beslissing in strijd is met de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarin wordt bepaald dat de burgemeester of zijn gemachtigde binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag de feitelijke verblijfplaats dient te controleren. De Raad wijst er evenwel op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De overschrijding van voormelde in de omzendbrief vastgelegde termijn kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is. Het gegeven dat de hierin vermelde termijn ruim werd overschreden laat verder op zich ook nog niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing uitgaat van een incorrecte feitenvinding of als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd.

Er blijkt daarenboven, en dit ten overvloede, ook niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij haar betoog dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat zij niet verblijft in Antwerpen, nu zij ter terechtzitting gevraagd haar huidige verblijfsadres mee te delen niet aangeeft nog in Antwerpen te verblijven.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

4.4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. In de situatie dat een buurtonderzoek leert dat de betrokken vreemdeling niet verblijft op het opgegeven adres, blijkt ook niet dat nog een bericht of uitnodiging om zich te melden dient te worden achtergelaten of dat zich nog een onderzoek opdringt of de naam staat vermeld op de bel of brievenbus. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Er blijkt ook geenszins dat verzoekster een belang heeft bij dit onderdeel van het middel, nu zij geen enkel concreet element aanbrengt dat zij wel degelijk verblijft op het betreffende adres, en dat aldus een verder onderzoek nuttig had kunnen zijn.

4.4.5. Het enig middel is ongegrond. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS